

CÁI NÓN ĐUÔI RUỒI

Tôi đặt tên cho nó là “cái nón đuôi ruồi”. Đó là một cái nón vải, màu xanh lá cây đậm, rộng vành. Chung quanh vành nón có kết những sợi dây lòng thòng, đong đưa với những cục gỗ tròn nhỏ. Khi đội vào, những cục gỗ nhỏ lắc lư, đưa qua đưa lại, trông đến ngộ nghĩnh và buồn cười. Cái nón này “xuất thân” từ bên Úc. Nghe nói, nông dân bên đó đội nó vào khi đi ra đồng, ra ruộng. Những cục gỗ lắc qua lắc lại làm đám ruồi muỗi hoảng vía, không dám đậu lên mặt người ta. Chắc là ruồi bên Úc nhiều lắm, nên dân Úc mới “ sáng tạo” ra cái nón đuôi ruồi này. Tôi nhận được nó như một món quà của một em Hương Đạo Sinh đến từ Úc châu, trong trại họp bạn Thăng Tiến 9.

Hôm đó, tôi cùng vài trưởng trong Liên Đoàn đứng xếp hàng ăn trưa ngoài nhà ăn của trại. Dưới bóng mát của những tàng cây lớn dọc theo bên đường, người xếp hàng đông nườm nượp. Trại sinh từ khắp nơi đổ về, đủ mọi màu áo, đi từng tốp tuôn ra từ khắp các con đường nhỏ. Trong cái hàng dài ngoằn ngoèo dẫn tới lối vào của nhà ăn, tiếng cười, tiếng nói xen lẫn tiếng gọi nhau ơi ơi, tôi bỗng chú ý đến cái nón của một người đứng cạnh tôi. Đó là “cái nón đuôi ruồi” - một món quà lưu niệm thật lý tưởng trong những trại họp bạn như thế này. Tôi nhìn người đội nó. Đó là một người con trai tuổi chừng 24 - 25. Em đứng một mình, mắt nhìn cảnh tượng chung quanh một cách thích thú. Nhìn đồng phục, tôi đoán chắc em không phải là người “ở đây”. Chẳng cần phải mời, tôi cất tiếng chào hỏi và bắt chuyện ngay. Sau cái bắt tay thân mật và nụ cười “xã giao”, câu chuyện được bắt đầu. Em thì lần đầu tiên đến Mỹ và dự trại họp bạn, còn tôi thì chưa bao giờ được hỏi chuyện với dân Hương Đạo bên Úc. Chúng tôi vui vẻ hỏi thăm nhau đủ mọi chuyện Hương Đạo. Bên này thế này, bên kia thì sao. Cái hàng đi vào nhà ăn khá dài nên hai chúng tôi tha hồ chuyện trò. Khi gần đến cổng vào, bỗng em nhìn tôi im lặng và ngập ngừng.

‘Em có món quà này tặng anh. Anh giữ cho vui. Anh không cần phải tặng lại em cái gì hết!’ Nói rồi, em gỡ cái nón trên đầu xuống và dúi vào tay tôi. Tay đỡ cái nón, bối rối tôi nhìn em.

‘Ấy chết! anh lại chẳng mang theo cái gì cả.’

Miệng nói, trong đầu tôi nghĩ ngay đến cái khăn quàng và cái huy hiệu Liên đoàn vẫn còn nằm trong lều.

‘Không sao đâu anh, anh đừng nghĩ gì cả. Em chỉ muốn tặng anh làm kỷ niệm thôi!’

Chúng tôi theo đoàn người từ từ bước qua bàn kiểm soát thẻ ăn. Loay hoay lấy tờ, lấy muống và gọi nhau tìm bàn trống, tôi không nghĩ đó là lần cuối cùng tôi gặp em.

Rồi hết buổi chiều hôm đó và qua ngày hôm sau. Với những bận rộn sinh hoạt của chương trình trại, tôi quên khuấy đi cái nón và món quà dành tặng lại cho em. Vì bận việc nhà, nên hôm sau nữa thì tôi phải rời trại. Lúc về đến nhà, trút đồng đồ trong ba lô ra, tôi mới thấy lại cái nón. Đội nó vào đầu, đưa qua đưa lại để nghe những cục gỗ nhỏ đụng nhau lách cách, tôi nghĩ đến người đã tặng nó cho mình, một người em Hương Đạo từ đất Úc xa xôi. Gỡ cái nón xuống, tôi chợt nghe một cảm giác ấm áp, nhẹ nhàng trong lòng.

Cái nón vẫn được treo trong phòng làm việc của tôi, chung với những hình ảnh gia đình và những món đồ kỷ niệm khác. TT9 mới đó mà đã gần một năm rồi. Thời gian trôi qua mang theo những ký ức. Tôi cũng không còn nhớ em tên gì và diện mạo thế nào nữa. Đôi khi, ráng hình dung, tôi thấy em hình như giống giống những người anh em Hương Đạo của tôi, mắt ngời sáng và môi luôn nhoẻn nụ cười.

Linh Vũ